

tillader jeg mig at udtale det firkte Saab, at dersom dette Vædringsforflag, der her foreligger, — som jeg tør antage, — bliver vedtaget, man da ogsaa paa andet Sted vil erkjende, at det er saa langt fra at være en Kaprice, naar man har opstillet det, at det, om det maaste ogsaa kun har en svag Realitetsbetydning, dog har Betydning for Landsthinget som Landsthing. Naar jeg derfor har behøvet om Ordet, saa er det for at udtale det alvorlige Saab, at man ikke paa andet Sted vil lade det store Læs vælte over den lille Lue, at man vil erkjende, at paa god Villie mangler det ikke, men jeg gjentager det, Landsthinget har Ret og Pligt til at tale med, og det har udøvet en efter min Mening meget begrændset Indflydelse paa det foreliggende Spørgsmaal. Denne Anerkjendelse haaber jeg vil blive nyet fra alle Sider baade i Rigsdagen og udenfor Rigsdagen.

Udler: Jeg skal, navnlig foranlediget af de sidste Udtalelser, blot udtale et Par Ord for at forklare, hvorfor jeg ikke i denne Sag kan følge dem, jeg ellers følger. Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at Landsthinget har strakt sig ganske overordentlig, at Landsthinget har vist, at det vil gjøre alt muligt for, at en Forsoning kan komme tilveie, og jeg haaber ogsaa, ligesom han, og haaber det bestemt, at Folkethinget vil vedtage den lille Vædring, hvortil Landsthinget ganske vist med Overvindelse har bestemt sig. Man kunde sige, at denne Argumentation maatte føre til, at jeg skulde stemme for Vædringsforflaget, men det kan jeg ikke. Jeg tror nemlig, at det havde været endnu smukkere, naar Landsthinget, der har strakt sig uendelig vidt, havde paa dette midlertidige Standpunkt strakt sig endnu videre og gjort det Skridt med, at tage Lovforflaget uforandret. Jeg skal sige de Grunde, jeg har for denne Mening. For det Første har ganske sikkert — som ogsaa anerkjendt — ogsaa den anden Side strakt sig vidt, baade ved sine Forslag og ved sin Maade at argumentere paa, og dernæst har Regjeringen kunnet modtage det i Folkethinget stillede Forslag, vistnok ogsaa med stor Resignation, navnlig med Hensyn til Stillingen overfor Landsthinget. Jeg skal saa villigt som Noget anerkjende, at der er vist en ganske overordentlig Resignation fra vor Side, men jeg gjentager, at jeg vilde have fundet det endnu smukkere og naturligere og paa ingen Maade stridende mod vor Bærbighed, som jeg tror har en langt stikkere Grundvold, end at den kunde lide derved, om vi vedtog Lovforflaget, saaledes som det foreligger for os.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Vædringsforflag af Carstensen, Krieger, Larsen, Ploug, Schlegel, Nsding: 3 Slutningen af § 1 forandres „“ til „“, og der tilføies: „foraauidt angaar Arbeider og Foranstaltninger, der allerede ere paabegyndte eller forberedte.“

vedtoges med 32 Stemmer mod 19.

2) Lovforflagets § 1, med den vedtagne Vædring saalydende:

Indtil Finantsloven for Finantsaaret fra 1ste April 1877 til 31te Marts 1878 er given, dog ikke udover 31te December 1877, bemyndiges Regjeringen til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finantslov for bemeldte Finantsaar, der er Rigsdagen forelagt, ikke overskrides, samt til at opkræve de bestaaende Statter og Afgifter. Ligeledes bemyndiges Regjeringen til i samme Tidrum at afholde saadanne overordentlige Udgifter, som fandtes optagne paa det af Folkethinget den 31te Marts dette Aar vedtagne Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1877—78, foraauidt angaar Arbeider og Foranstaltninger, der allerede ere paabegyndte eller forberedte.

vedtoges med 38 Stemmer mod 3.

Lovforflagets § 2 (se Tillæg C) ansaas vedtagen uden Afstemning.

Lovforflagets Overgang til 3die Behandling:

vedtoges enstemmig med 46 Stemmer.

Formanden: Dagsordenen er hermed udtømt.

Næste Møde vil blive afholdt Kl. 4³/₄, og Dagsordenen vil da være:

Lædie Behandling af:

Forslag til midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1877—78.

Mødet hævet Kl. 4, 5¹/₂.